

Slepota

„Obyčejné“ stopětky píšu na svůj web, kde se objeví každý čtvrtek už v noci, a potom ve čtvrtek ráno dávám na facebook krátkou ukázkou s odkazem na web. Abych upoutávku odlišila od ostatních příspěvků, ještě nad název stopětky vkládám do závorky větu „105x148=drobné čtvrtéční psaní o věcech všedních i nevšedních“. Zřejmě jsem měla pocit, že si ji nepamatuju, a tak jsem vždycky rolovala svými facebookovými příspěvky dolů, dokud jsem nenarazila na minulou upoutávku na stopětku, zkopírovala jsem větu, pak se vrátila nahoru a vložila ji, kam bylo potřeba. Takhle jsem si to navykla hned na začátku někdy na jaře roku 2015 a dělala jsem to stále stejně až doteď.

Minulý čtvrtek jsem postupovala jako vždy a už už jsem chtěla příspěvek odklepnout, když jsem si všimla, že v závorce je text zkrácený, je tam jen „148=drobné čtvrtéční psaní o věcech všedních i nevšedních“. Dopsala jsem číslici 105 a přidala znamínko krát, aby ona věta měla správný smysl, a pak jsem se vrátila k té minulé upoutávce, ze které jsem ji zkopírovala, abych ji taky opravila, a potom k té předchozí a ještě ke starší... až jsem se nakonec dostala k datu 15. září 2016, kdy ta věta byla naposledy napsaná správně.

Jak jsem se v čase nořila stále hlouběji, tak se mi až dělalo mdlo. Jak jen je možné, že jsem si toho za tolik týdnů, za tolik měsíců nikdy nevšimla? Že jsem neviděla, že ta věta není úplná, a jak moc tam chybí právě číslice 105, protože když pak na jiném místě zmiňuji stopětky, nemá to žádnou souvislost a vazbu.

Vešla jsem to ráno Vaška na lékařské vyšetření a celou cestu i celou dobu, kdy jsem seděla v čekárně, jsem přemýšlela nad tím, jak snadno dokážeme oslepnout. Jak snadno přestaneme vnímat něco, co se opakuje a co nám přijde jisté a neměnné. Kdyby to byla jen jedna zkomolená věta na facebooku, o nic by vlastně nešlo, ale jsou mnohem důležitější věci. Věci, které pro nás nebo za nás někdo dělá a které dokážeme brát jako úplně samozřejmé, a vlastně je už skoro nevnímáme. Často jde o zdánlivé drobnosti, ale ono přece není žádnou maličností dnes a denně dělat něco, co toho druhého potěší, nebo co mu pomůže. Troufám si říct, že je to mnohem obtížnější, než jednou za život přenést skálu nebo snést kus modrého z nebe.

Není to jen něco, co pro nás jiní dělají, je to i všechno, co nás obklopuje. Čím lépe to funguje, čím méně se o to musíme starat, tím více se to pro nás stává neviditelným. Po čase dokážeme

přijímat každou pozornost, každou dobře fungující skutečnost jako samozřejmou, a nakonec ji přestaneme vidět úplně. A teprve až tehdy, kdy se něco porouchá, kdy nám to či ono začne chybět, začneme si uvědomovat, jak nesamozřejmá ona samozřejmost vlastně je.

A taky jsem musela přemýšlet nad tím, proč to s tou upoutávkou vlastně pořád dělám tak, jako na začátku, kdy jsem si onu větu opravdu ještě nepamatovala, a příspěvky jsem na své facebookové zdi neměla skoro žádné, takže nebyl problém se malý kousek vrátit a zkopírovat si, co potřebuju. Proč sakra, když už chci mít jistotu nebo si šetřit zápěstí, jsem si tu větu neuložila někam, kde na ni pohodlně dosáhnu. Proč to dělám vlastně hodně pracně a složitě, když stačí se jen trochu zamyslet a přijít na něco lepšího.

Tohle je další druh slepoty, na který bych si měla dát pozor. Aby se mi nestávalo, že si zafixuju něco, co řeší momentální potřebu, jako cosi neměnného a daného, co ani jinak snad fungovat nemůže. Budu se muset snažit nad zaběhnutým pořádkem trochu víc přemýšlet, protože dodržování některých stereotypů sice dokáže člověku usnadnit život, ale když se stereotypy přežijí, mohou se stát naopak velkou zátěží a komplikací.

A taky velkým nesmyslem. Jako ta moje věta.

Vyšlo na Zvířetníku 17. 1. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/stereotypy-cxr-/p_zviretnik.aspx?c=A170116_181136_p_zviretnik_kosa

{fshare}